

İÇİNDEKİLER

Editörlerin Önsözü	5
Önsöz	7
1. İki Farklı Öğreti	11
2. Yüce ve Güç Sanat	21
3. Mesih İsa'yı Musa'ya Döndürme	31
4. Birbirine Harmanlamak Kafa Karıştırır	41
5. Önemli Olanların Önceliği	51
6. Hep Yanlış Yerlerde Arama	63
7. Sadece İmanla	75
8. Doğru Tövbe	85
9. Günahın Gücü	95
10. Kilise: Müjde Topluluğu	103
11. Müjdecî Sakrament'ler	111
12. Müjde Sayesinde Yaşamak	119
13. Son Söz Müjde'nindir	127
Ek: Yasa'yla Müjde Arasındaki Ayırım	137

EDİTÖRLERİN ÖNSÖZÜ

Kutsal Kitap'ta sanki birbirine karşı iki öğreti bulunmaktadır. Kutsal Kitap'ta Allah'ın, iyi işler yapan ve buyruklara göre yaşayan doğru insanları kurtaracağı söylenir. İyi işler yapma talebine, yani Allah'ın buyruklarına “yasa” adı verilir. Öte yandan Kutsal Kitap'ta herkesin günahlı olduğu ve İsa Mesih dışında hiç kimsenin yasayı yerine getiremediği öğretilir. Bundan dolayı, insan iyi işler yaparak kurtulamaz, fakat Kutsal Kitap'a göre Allah, iman eden insana kurtuluşu “karşılıksız” bir armağan olarak verir. Kutsal Kitap'ta, armağan olarak verilen kurtuluşla ilgili bildiriye, “Kurtuluş Müjdesi” denir.

Kurtuluş yolunu arayan insanın, Kutsal Kitap'ı okurken kafası karışabilir. Bu, pek çok soruyu beraberinde getirir: Eğer Allah'ın buyruklarını yerine getirerek kurtulamazsam, Allah'ın buyruklarının önemi nedir? Eğer yasaya, yani Allah'ın buyruklarına göre yaşamak kurtuluşum için önemliyse, Kutsal Kitap niye İsa Mesih'in çarmıhta bütün dünyanın günahları için öldüğünü öğretiyor? Kurtulmamız için ne yapmalıyız veya yapabileceğimiz bir şey var mı diye soran kişiye nasıl bir cevap verilmesi lazım?

Yasa'nın ve Kurtuluş Müjdesi'nin birbirinden doğru ayrılması Kutsal Kitap'ın mesajının anlaşılması için çok önemli bir anahtardır. Allah'ın Yasası'nı ve Kurtuluş Müjdesi'ni doğru duyuran vaiz, kendisini dinleyen kişileri doğru imana çağırır ve bu doğru iman aracılığıyla insan Allah'ın lütfuna kavuşur. Allah'ın Kelamı'nı doğru paylaşan vaiz, Allah'ın Yasası'nı anlatırken, kurtuluşun insanın kendi yaptıklarına bağlı olduğunu

ama Allah'ın Kurtuluş Müjdesi'ni anlatırken, her şeyin Allah'ın yaptıklarına bağlı olduğunu duyurmak zorundadır. Yasa'yla Kurtuluş Müjdesi'ni karıştıran vaiz, dinleyenleri İsa Mesih'ten ve kurtuluşundan uzaklaştırır.

Bu kitapta rahip J. T. Pless, 19. yüzyılda yaşayan ünlü Luteryen Kutsal Kitap öğretmeni Dr. C. F. W. Walther'in (1811-1887) derslerini yorumlamaktadır. Bu kitap Yasa'nın ve Müjde'nin doğru duyurulmasını, yani Allah'ın Kelamı'nın doğru paylaşılmasını öğretmektedir. Rahipler, vaizler, ilahiyatçılar ve Kutsal Kitap öğretmenleri bunu okumalı ve mesajını anlamalıdır. Ayrıca bu kitap Hristiyan cemaati üyeleri için de, iyi ve faydalı bir rehberdir, öğretilerin değerlendirilmesinde kolaylık sağlar.

Kitabın yazarı Luteryen ilahiyatçı ve rahip, J. T. Pless, 2000'den beri Fort Wayne Concordia İlahiyat Fakültesi'nde doçent doktor olarak görev yapmaktadır. Bundan önce Bay J. T. Pless, Minnesota Üniversitesi'nde bulunan Luteryen Şapeli'nde 17 sene rahip olarak görev yapmıştır.

Risto Soramies ve Kari Vitikainen

ÖNSÖZ

Dr. C. F. W. Walther'in (1811-1887), Missouri Eyaleti'nin St. Louis şehrindeki Concordia İlahiyat Fakültesi'nde Cuma akşamları bir dizi ders vermesinin üzerinden yüz yıldan daha uzun zaman geçti. Kültürel koşullar önemli ölçüde değişirken, Walther'in vardığı sonuç değişmedi.

İyiye kötü ve kötüye iyi diyen, yozlaşmaya yüz tutmuş bir kültürde yaşıyoruz. Evliliğe şiddetle saldırılıyor, eşcinsellik ise kabul edilebilir bir “yaşam tarzı” diye destek görüyor. Bireyin ve halkın dürüstlüğü anlaşılan uçup gitmiş. Temel ahlakî ilkeler sorgulanıyor ve birçok durumda, hoşgörü ve çeşitlilik adına reddediliyor. Böyle bir çağda Hristiyanlar iki çeşit ayartılmayla karşı karşıya kalıyorlar. Bir yanda, kilisenin üzerinde, zamanın ruhuna uyması için giderek artan bir baskı var. Allah'ın yasasını yeniden tanımlamak ya da sınırlarını esnekletmek için girişimlerde bulunuluyor. Allah'ın emirlerine, günahı bir suç bulup mahkûm eden Allah Kelamı diye değil, genel ilkeler diye bakılıyor. Öte yandan Hristiyanlar sadece ahlaka odaklanmaya ayartılıyor. Kilisenin başlıca amacının, dünyamızın kültürüyle çatışan bir kültür, Kutsal Kitap'taki değerlerle belirlenen bir kültür oluşturmak olduğu düşünülmektedir. Kurtuluş Müjdesi, Yasa'nın hizmetçisi olmaya zorlanmaktadır. Bu durumda Müjde, Allah'ın, Mesih İsa'nın uğruna günahı bağışlayacağına dair verdiği söz değil, sanki bir ahlak aracı olmaktadır.

Yasa'nın yapabildiği tek değişiklik ölümdür. Yasa sadece azarlamaz; öldürür. Yasa günahkârın Allah'tan boşu boşuna kaçma girişiminde kullanacağı her yolu kapatır. Yasa, Mesih'te

son bulmadığında (Romalılar 10:4) ya gurura ya da umutsuzluğa yol açacaktır. Vaaz edilirken ya da tanıklıkta bulunulurken Yasa'nın böyle yanlış ele alınmasının sonucunda, Luther'in, "şeriatçının imanı" dediği şey ortaya çıkar. Luther, 1532'de verdiği Galatyalılar 3:23-24 konulu vaazında şöyle demektedir:

Bu nedenle, onların imanları, en iyi deyimle, şeriatçının saf ve basit imanıdır, sadece yasada birebir yazılana dayanır, "Adam öldürmeyeceksin" ve "Çalmayacaksın" gibi, sadece dıştan görülebilen yapma ya da yapmama eylemleridir. Onların görüşlerine göre, insan yumruğunu adam öldürmek için kullanmazsa, kimsenin malını çalmazsa ve benzeri durumlarda yasayı yerine getirmiş olur. Kısacası, bu tür dışsal dindarlığın Allah katında geçerli bir doğruluk olduğuna inanırlar. Ancak yapılan işler iyi ve Allah tarafından emredilmiş bile olsa, bu öğretiyi ve iman asılsızdır, yanlıştır.¹

Kurtuluş Müjdesi'nden başka hiçbir şeyin günahları bağışlama ve Allah için ölmüş olan yüreği canlandırma gücü yoktur. Walther'in, Hristiyan'ın vaaz ve tanıklık ederken Müjde'nin her zaman ağırlıkta olmasında ısrar etmesinin nedeni budur.

Bu kitapta Walther'in Yasa'yla Müjde arasındaki doğru ayırım konulu yirmi beş tezi on üç başlık altında yeniden düzenlenmektedir. Ayrıca Luther'in, bazı çağdaş Luteryen düşünürlerin yazılarından ve Walther'in kendi tezleriyle ilgili açıklamasındaki görüşlerinden de yararlanılmakta, bunlar bavuldan çıkarılmaktadır. Okurlar bu kitabı Walther'in *The Proper Distinction between Law and Gospel*'ıyla [Yasa'yla Müjde Arasında Doğru Ayırım] birlikte çalışmak isteyebilirler, çünkü bu sayfalarda buna sık atıfta bulunmaktadır. Her bölümün sonuna kişisel

¹ Martin Luther, "The Distinction between Law and Gospel: A Sermon by Martin Luther", çev. Willard L. Bruce, *Concordia Journal* 18, Nisan 1992: 154. Ayrıca bk. Ek.

çalışma ya da grup çalışması için düşünme ve tartışma soruları dâhil edilmektedir.

Birçok açıdan bu kitap, Valparaiso Üniversitesi'nde (1979-1983) ve Minnesota Üniversitesi'nde (1983-2000) öğrencilerle yapılan ruhsal önderlik çalışmasının birikimidir. Indiana Eyaleti'nin Ft. Wayne şehrindeki Concordia İlahiyat Fakültesi'nde geleceğin din adamlarının öğretmenini olmam için hâlihazırdaki çağırım, Walther'in Yasa'yla Müjde arasındaki doğru ayırımının gerekli olduğunu desteklemiştir. Öğrencilerime –hem eski hem de şimdiki– teşekkür borçluyum, onların zekice soruları ve kavrayışları olmasaydı bu kitap mümkün olmazdı. 2003-2004 sonbahar ve kışında yetişkinler için Kutsal Kitap derslerinde bu bölümlerin her birini dinleyip karşılık veren, Indiana Eyaleti'nin Ft. Wayne şehrindeki Sion Luteryen Kilisesi'nin iyi halkına özellikle minnettarım. Bu kitabı annemle babama ithaf ediyorum, çünkü Allah'ın Yasası'nı ve Kurtuluş Müjdesi'ni ilk kez onların ağzından duydum.

JOHN T. PLESS

Birinci Bölüm

İKİ FARKLI ÖĞRETİ

Bütün Kutsal Yazılar'daki, hem Eski hem de Yeni Antlaşma'daki öğretinin içeriği, birbirinden esasta farklı olan iki öğretiden, yani Yasa ve Müjde'den meydana gelmektedir.

– C. F. W. Walther (1. Tez [Walther, 6])

Yasa'yla Müjde arasındaki ayrıma dair gerçek bilgi, sadece bütün Kutsal Yazılar'ı doğru anlamayı sağlayan muhteşem bir ışık değildir, bu bilgi olmadan Kutsal Yazı kapalı bir kitap olur ve böyle kalmaya devam eder.

– C. F. W. Walther (IV. Tez [Walther, 60])

Hristiyanlığı eleştirenler, uzun zamandan beri, Kutsal Kitap'ın değişik yazarları arasındaki farkları saptayarak imanı gözden düşürmeye çalışmaktadırlar. Yine de, Walther'in bu ilk tezinde belirttiği, Kutsal Yazılar'daki en yüce farkı gözden kaçırmaktadırlar. Allah, tamamıyla farklı iki tarzda konuşmaktadır. Günahkârları tanrısal cezayla tehdit eden, gazaba teslim eden, ölümü ve mahkûmiyeti getiren Yasa'daki kelamı duyurur. Ancak hak etmeyen günahkârlara lütuf vaat eden, günahlara bağışlanma bahşeden, yaşam ve kurtuluş veren Müjde'deki kelamını da duyurur. Allah'ın bu iki kelamı arasındaki ayırım, başka hiçbir yerde Romalılar 3'dekinden daha iyi özetlenmemektedir. Elçi Pavlus, şöyle yazmaktadır:

Yasa'nın gereklerini yapmakla hiç kimse Allah² katında aklanmayacaktır. Çünkü Yasa sayesinde günahın bilincine varılır. Ama şimdi Yasa'dan bağımsız olarak, Allah'ın insanı nasıl aklayacağı açıklandı. Yasa ve Peygamberler buna tanıklık ediyor. Allah insanları İsa Mesih'e olan imanlarıyla aklar. Bunu iman eden herkes için yapar. Hiç ayırım yoktur. Çünkü herkes günah işledi ve Allah'ın yüceliğinden yoksun kaldı. İnsanlar İsa Mesih'te olan kurtuluşla, Allah'ın lütfuyla, karşılıksız olarak aklanırlar. Allah, Mesih'i, kanıyla günahları bağışlatan ve imanla benimsenen kurban olarak sundu (Romalılar 3:20-25).

Müjde'nin duyurulmasındaki paklık Yasa ile Müjde arasındaki farkın görülmesine dayanmaktadır. James Nestingen şöyle demektedir:

Yasa'yla Müjde birbirinden doğru ayrılmazsa ikisine de zarar verilir. Yasa'dan ayrılan Müjde, fark gözetmemenin lütufla bir tutulduğu hoşgörü ideolojisinin içinde yutulur. Müjde'den ayrı tutulan Yasa, bir kimseyi yok edinceye kadar vicdana saldıran doymaz bir emir olur.

Ne var ki, Yasa'yla Müjde arasında doğru bir ayırım yapıldığında, ikisi de yerli yerine oturur. Yasa'nın emri gerçek boyutuyla açıklanabilir, öyle ki, Mesih'e çeken yolu aydınlansın ve Ruh'un çalışması aracılığıyla bizi Mesih'e çeksin. Müjde, bütün paklığıyla duyurulabilir, öyle ki, günahların bağışlanması ve ölümün ve Şeytan'ın gücünden kurtuluş, çarmıha gerilen, dirilen Rabbimiz'in huzurunda bağışlansın.³

² Kutsal Kitap 2001 çevirisi esas alınarak Allah adı kullanılmaktadır (çev. n.)

³ James Arne Nestingen, "Distinguishing the Law and Gospel: A Functional View" *Concordia Journal* 22 (Ocak 1996): 27.

Yasa'yla Müjde'nin arasında doğru bir ayırım yapmak için bunların nasıl farklı olduğunu bilmek gerekmektedir.

Walther, Yasa'yla Müjde arasında altı fark olduğunu belirtmektedir. Birincisi, Yasa'nın, açıklanış tarzı Müjde'den farklıdır. Yasa, insanın yüreğine yazılmaktadır ve günahın köreltmesine rağmen vicdan onun gerçekliğine tanıklık etmektedir (Romalılar 2:14-15). "On Emir, insanların yüreklerine yazılan asıl Yasa'nın matlaşmış yazısını sadece koyu renkteki ana hatlarla ortaya koymak amacıyla duyuruldu" (Walther, 8). Hristiyanlığın dışındaki dinlerde ahlak öğretilerinin Kutsal Kitap'takilerle aslında aynı olmasının nedeni budur. Ancak Müjde farklıdır. Müjde, asla vicdanla bilinemez. Yürekteki bir söz değildir; dışarıdan gelmektedir. Sadece Mesih'ten gelmektedir. "Her dinde Yasa'dan cüzler vardır. Bazı putperestler, Yasa hakkındaki bilgileri sayesinde o kadar ilerlemişlerdir ki, ruhun iç temizliğinin, düşüncelerin ve arzuların arınmasının gerektiğini bile algılamışlardır. Ancak Müjde'nin tek bir zerresi bile Hristiyan dininin dışında hiçbir yerde bulunmamaktadır" (Walther, 8). Temizlenme ve uzlaşma ihtiyacı içindeki insanlığın Allah'a yabancılaşması birçok inanç sisteminin ortak konusudur. Ancak Allah'ın günahkârı aklanmış saydığını öğreten sadece Hristiyanlıktır.

İkincisi, Yasa, içeriği açısından Müjde'den farklıdır. Yasa, sadece taleplerde bulunur. Bize ne yapmamız gerektiğini söyler ama talep ettiklerinden bizi kurtaracak gücü yoktur (Galatyalılar 3:12-14). Yasa, en iyi eylemlerimizin bile günahımızın parmak izleriyle kirli olduğunu ve kurtulmamız için yeterli olmadığını her zaman göstererek, eylemlerimizden söz eder. Müjde'de ise talep yoktur, sadece Allah'ın lütf armağanı ve Mesih'teki gerçek vardır. İnsanın işleri sayesinde elde ettiği başarısı konusunda söyleyecek hiçbir sözü yoktur, ama Allah'ın günahkârlara merhametiyle ilgili her şeyi söylemektedir. "Yasa bize ne yapacağımızı söyler. Müjde'de böyle bir talimat yoktur. Tam tersine Müjde, bize sadece Allah'ın ne yaptığını açıklamaktadır. Yasa,

bizim eylemlerimizle ilgili; Müjde ise Allah'ın büyük eylemleriyle ilgili konuşur" (Walther, 9).

Üçüncüsü, Yasa'nın ve Müjde'nin verdiği vaatler birbirinden farklıdır. Yasa, taleplerini karşılayanlara büyük iyilik vaat eder. On Emir'e mükemmelce uyulan bir dünyada yaşam nasıl olurdu diye bir düşünün. Allah'ın her şeyden çok korkulduğu, sevildiği ve güvenildiği ve komşunun hiçbir cinayet, zina, hırsızlık, yalan ya da fuhuş olmayacak kadar bencillikten uzak sevildiği bir evren düşünün. Yasa bunu vaat etmektedir. Bu vaadin tek bir şartı vardır, onun emirlerine itaat etmek. Kutsal Yazı, yasayı yerine getir, yaşayacaksın demektedir (Levililer 18:5; Luka 10:25-28). Müjde ise tam tersine talepte bulunmadan ya da şart koşmadan vaatte bulunmaktadır. Bu Allah'ın kelimidir, bu kelam kandırmaz ya da hile yapmaz, ama sadece söylediğini, yani günahların bağışlanmasını armağan eder, bahşeder. Luther, Müjde'yi, "Hiç de layık olmadığımız halde bize kurtuluş ve esenlik için verilen Allah'ın beden almış Oğlu'nun vaaz edilmesidir. Kurtuluş, lütuf, teselli, sevinç sözüdür, gelinle damadın sesidir, iyi söz, esenlik sözüdür" diye tanımlamaktadır.⁴ Bu, kilisenin bütün dünyaya ilan etmesi gereken kelimedir (Markos 16:15-16). Bu, kurtuluşun insan çabalarıyla kavuşulmadığının ama salt iman yoluyla lütufla alındığının mesajıdır (Efesliler 2:8-9). Müjde, lanetlilere bereket, doğru olmayanlara doğruluk, ölümlere yaşam vaadinde bulunan kelimedir.

Dördüncüsü, iş tehditlere geldiğinde, Yasa'yla Müjde farklıdır. Walther bunu basitçe söylemektedir: "Müjde'de asla tehdit yoktur, sadece teselli sözleri vardır. Kutsal Yazı'nın neresinde bir tehdiye rastlarsanız, bu paragrafın Yasa'ya ait olduğuna güvenebilirsiniz" (Walther, 11). Yasa bütün günahkârları tehdit etmekte, gerekleri doğrultusunda yaşayamayan herkese lanet etmektedir (Yasanın Tekrarı 27:26). Müjde, Yasa'nın tehdidi altında ezilenlere bağışlanacaklarını duyurmaktadır, çünkü Me-

⁴ LW 31:231.

sih İsa, doğru olmayanları kurtarmak için dünyaya gelmiştir (1. Timoteos 1:15).

Beşincisi, Yasa'yla Müjde'nin etkileri farklıdır. Walther, Yasa'nın üç etkisini özetlemektedir: 1) Talep eder ama boyun eğme gücü vermez. 2) İnsanları umutsuzluğa iter, çünkü hastalığa tanı koyar ama tedavi etmez. 3) Pişmanlık yaratır, çünkü vicdanı dehşete düşürür ama teselli etmez. Walther, Kutsal Kitap'taki Yasa'nın öldürücü etkisini gören, eski Luteryen ilahi yazarı Paul Speratus'u yankılamaktadır:

Allah'ın, Yasası'nda talep ettiğini
Hiç kimsenin O'na verememesi
Gazaba ve herkesin acı çekmesine yol açtı
Çünkü insan, alçak, suçlu.
Yasa'nın ruhunun istediği
O saf arzular bizim benliğimizde yok
Ve kayıp durumdayız.

Asılsız, yanıltıcı bir rüyaydı bu:
Allah Yasası'nı verdi,
Öyle ki günahkârlar kurtulacaklar
İşleriyle cenneti kazanacaklar
Yasa sadece parlak bir ayna
Doğamızda pusu kuran
Doğuştan günahımıza ışık tutan.⁵

On Emir'in, mahkeme salonlarında ve sınıflarda sergilenip sergilenmemesi konusunda kamudaki tartışmalar çok rağbet görmüştür. Kimi zaman iyi niyetli insanlar, On Emir'i içeren levhaların halkın ahlakını olumlu etkileyeceğini savunmuşlardır. Aslında Kutsal Yazılar, Yasa'nın olayları iyiye değil, kötüye götürdüğünü öğretmektedir. Yasa'yı bilmek elbette iyidir ama, beraberinde Yasa'ya uymayı getirmemektedir. Yasa sadece gü-

⁵ *Lutheran Worship*, 355:2-3.

nahı belirlemekle kalmamakta ama uyuyan köpeğe aniden tekme atmanın hayvanın havlayıp ısırmasına yol açması gibi, günahın gücünü de körüklemektedir (Romalılar 7:7-9). Yasa yaşam değil, ölüm getirmektedir, çünkü yazılı yasa öldürür (2. Korintliler 3:6). Yasaya uyabildiğini düşünen zengin gencin yanında olduğu gibi (Matta 19:22), Müjde olmadan Yasa ancak üzüntü nedeni olabilmektedir.

Her noktada Müjde, Yasa'dan tamamıyla farklıdır. Biz, Müjde'nin bereketini salt iman aracılığıyla alırken, aynı zamanda Müjde'nin kendisi de iman yaratmaktadır (Romalılar 1:16; Efesliler 2:8-10). Müjde, Yasa gibi vicdanda dehşet, yürekte ıstırap ve mahkûm edilme korkusu uyandırmaktansa, suçlayan her sesi, Mesih'in, çarmıhtaki kanıyla güvence altına alınan esenliğe ve sevince dair güçlü sözleriyle susturmaktadır. Müjde, yapmamız ya da katkıda bulunmamız gereken bir şeyle ilgili taleplere yer vermemektedir. "Müjde, insanın iyi bir şeyle donanması gereklidir, talebinde bulunmaz: Ne iyi bir yürek, ne iyi bir eğilim, ne durumun geliştirilmesi, ne dindarlık, ne de Allah ya da insan sevgisi. Emir vermez ama insanı değiştirir. İnsanın yüreğine sevgi eker ve onu her iyi işi yapacak duruma getirir. Hiçbir talepte bulunmaz ama her şeyi verir. Bu gerçeğe sevinçten havalara uçmaz mıyız?" (Walther, 16).

Altıncısı, Yasa'yla Müjde seslendikleri insanlarla ilgili olarak da farklıdır. "Yasa korkusuz günahkârlara, Müjde ise korkuya kapılmış günahkârlara vaaz edilir" (Walther, 17). Korkusuz günahkâr, doğru olmakla övünen kişidir. Luteryen ilahiyatçı Gerhard Forde'un sözleriyle, korkusuz günahkâr, "ya alçak ya da yüce bir şeye bağımlıdır, ya yasayı hor görmeye ya da Yasa'nın altına girmeye eğilimlidir. İlahiyat açısından bunun hiç farkı yoktur, çünkü ikisi de lütfeden Allah'la ilişkiyi koparmaktadır."⁶ Bayağılığa bağımlı olan korkusuz günahkârlar, günahkâr

⁶ Gerhard Forde, *On Being a Theologian of the Cross* (Grand Rapids: Eerdmans, 1997), 27.

davranışlarına ya bir bahane bulurlar ya da mantığa büründürler. Günahların itiraf edilmesinde kullanan bir duada söylendiği gibi, “sanki Allah önemli değilmiş, sanki en çok ben önemliymişim”⁷ düşüncesine göre yaşarlar. Kendilerinin ve komşularının bedenlerinin ve yaşamlarının kendilerine ait olduğunu, gözlerine hoşgörününi yapacaklarını iddia ederler. Ya da korkusuz günahkârlar yüce bir şeye bağımlı olabilirler. Mesih İsa’nın benzetmesindeki Ferisi gibi (Luka 18:9-14), korkusuz günahkârlar doğru olduklarına, kendinden menkul ruhsallıklarına güvenirler. Doğrulukları konusunda rahat olan günahkârlar On Emir’i ezberden okurlar ve Müjde’de anlatılan öyküdeki genç zengin gibi, bütün bu kurallara uydukları ve Allah’ın onayını hak ettikleri sunucunu çıkarırlar. Bu korkusuzlukların tuzağına düşen, Allah’ın tam anlamıyla doğruluk talebini görmeyenlere, bütün küstahlıkları yok olabilsin diye, Yasa bütün kavuruculuğuyla ilan edilmelidir.

Yasa’nın balyoz darbeleri altında ezilen, artık yasadan bağımsızlarının ya da kendi doğruluklarının güvencesi altında olmayanlar için belli bir tek kelime uygundur. Bu, Müjde kelimidir. Müjde, kendini geliştirmenin reçetesi değildir. O, Mesih İsa’nın acıları ve ölümü uğruna günahların bağışlanacağını ilan eden Allah’ın Kelamı’dır. Müjde’nin başından sonuna kadar konusu sadece Mesih ve O’nun yaptıklarıdır. “Bizim yapmamız gereken şeylerle ilgili olan her şey Yasa’dır. Öte yandan Müjde ya da İnanç Açıklaması bizden işlerde bulunmamızı talep etmeyen ve bir şey yapmamızı emretmeyen ama günahlarımızın lütufla bağışlanmasını ve bize sunulan sonsuza kadar sürecek bah-tiyarlığı bir armağan olarak kabul etmemizi emreden bir öğreti ya da Allah’ın Kelamı’dır” (Walther, 19).

Yasa ve Müjde birbirine karıştırıp harmanlandığında Kutsal Yazılar yanlış okunacak ve amacının dışında kullanılacaktır. Yasa, Müjde’den doğru bir şekilde ayrılmazsa Kutsal Kitap

⁷ *Lutheran Worship*, s. 310.

çelişkilerle delik deşik olmuş bir kitap gibi gelir. Bir yerde mahkûm eder, başka bir yerde bağışlar. Bir ayette günahkârların Allah'ın gazabına uğradığından söz edilirken, başka birinde O'nun düşmanlarına karşı ölümsüz sevgisi duyurulur. Hem Eski hem de Yeni Antlaşma'da Kutsal Yazılar hem Allah'ın gazabını hem de inayetini açıklamaktadır. Kutsal Yazılar'da bize öldüren ve yaşatan bir Allah gösterilmektedir. Bu Allah, bunu farklı iki kelamla yapmaktadır. Yasa'sındaki kelamda günahkârlar öldürülür. Ancak Müjde'deki kelamda ruhsal ölümler Mesih İsa'da yaşasınlar diye diriltirler. Yasa'nın tersine, Müjde, Mesih'in doğruluğundan söz etmektedir ki, bu bizim başarımız değil, O'nun imanla alınan karşılıksız armağanıdır. Formula of Concord'a [İman İttifakı Rehberi] göre:

Yasa'yla Müjde arasındaki ayırım, özellikle muhteşem bir ışıktır. Bu ışık, Allah'ın Kelamı'nı düzgün bir biçimde ayırmaya (Kırş. 2. Ti. 2:15), doğru açıklamaya ve kutsal peygamberlerle elçilerin yazılarını anlaşılır kılmaya yarar. Dolayısıyla bu farkı gayretle korumalıyız, öyle ki, bu iki öğretiyi birbirine karıştırmayalım ve Müjde'yi Yasa'ya dönüştürmeyelim. Çünkü bu, Mesih'in liyakatini karanlığa gömer ve kutsal Müjde anlaşılır bir biçimde ve saflığıyla vaaz edildiğinde teselli bulan kaygılı vicdanları bundan yoksun bırakır. Bu ayırımın yardımıyla bu vicdanlar, yasanın dehşeti karşısında verdikleri en büyük mücadeleyi devam ettirebilirler.

Bu ayırım yapılmazsa, Kutsal Yazılar'ın ışığı azalır ve Allah'ın günahkârlara merhametinden kuşkuya düşeriz.

Yasa bize kendimizi anlatmaktadır. Bize gösterdiği şey, iyi değildir. Günah hastalığımızın tanısını koyar ve önümüzde ölümlü sergiler. Öte yandan Müjde, Allah'ın Mesih İsa'daki saf lütfunu ve inayetini göstermektedir. Bize, bize karşı değil, hatta çarmıhta ölecek kadar bizim yanımızda olan bir Allah'ı göstermektedir.